

TURNUL DE VECHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

FEBRUARIE 1924

BROOKLYN

NC. 2

IUBIȚII DOINULUI

„Iuda slujitor al lui Isus Christos, frate însă al lui Jacob, celor chemați care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Christos”. — Iuda 1:1.

APOSTOLUL Pavel, în epistola sa către frații Corinteni (2 Corinteni 13:11), îl numește pe Dumnezeuul nostru „Dumnezeu iubirii și al păcii”; iar în întâia sa epistolă Sf. Ioan cel iubit merge cu un pas mai departe și face mărturisirea, că „Dumnezeu este iubire.” (1 Ioan 4:8) Aceasta este tocmai ceea ce trebuia să așteptăm. Ne găsim într'un univers plin de fericiri împărtășite la un milion de forme ale vieții. Sunt ele, ființele acestea, tocmai un milion? Noi nu o știm; dar dacă, după cum se pretinde, avem pe lume 15,000 de feluri de vietăți, cunoscută și clasificate, și cari toate se bucură de o structură și o regiune specială, putem fi siguri, că numai il total al veșuitoarelor însuflețite, vizibile și invizibile, este mare, în orice caz multe sute de mii.

²Evident, noi ființele omenesci, suntem acei care ne bucurăm mai mult în viața noastră omenescă. Ochiul nostru sunt adaptați discernământului și aprecierii colorilor cari toate sunt plăcute privirii. Fabricile cari fac mozaicuri, fabrică 15,000 diferite colorii; și este socotit, că ochiul încercat poate descoperi un milion de colorii. Dincolo de linia marginală a viziunii omenesci, avem apoi nenumăratele umbre ale razelor ultra violete, cari sunt la fel de frumoase pentru ochii cari au fost făcuți așa ca să le vadă bogățiile.

³Varietatea sunetelor este la fel de mare ca și a colorilor, poate chiar mai mare. Urechea este făcută asemenea unei harfe cu 2700 de corzi de lungimi diferite, acordată în așa fel ca să prindă și analizeze vibrațiile care vin din gâtlejuri și dela aripile păsărilor și alte fapte, din mișcările aerului, din apă și din toate cele o mie și una de manifestațiuni ale activității de pretutindeni din jurul nostru. Toate aceste lucruri par a fi fost făcute să ne intereseze și să ne facă plăcere; și fără îndoială aceasta este în mare parte adevărat.

⁴Mai este apoi un alt câmp, al mirosurilor, despre care cei mai mulți nu știu decât puțin, pentru că simțurile noastre nu sunt încercate. Știu numai, că un câine disciplinat va cunoaște pe om fără să se înșele, după mirosul caracteristic ce l-a lăsat pe

unde a trecut, și că insectele descopăr dela mile întregi mirosurile pe cari cele mai multe ființe omenesci nu le pot descoperi deloc.

⁵Mai sunt apoi alte domenii interesante, al pipăitului și gustului, cari toate fac o nepusă plăcere fericitului lor posesor. Toate aceste daruri ne vin dela unicul izvor, dela marele dătător al oricăror daruri bune și felișăvârșite. Ele sunt bunătăți pe cari Dumnezeu iubirii le-a făcut pentru bucuria făpturilor sale. Negreșit, sunt plăceri și în viața plantelor, după cum sunt în formele de viață superioară sau inferioară a animalului, și despre cari noi știm că există dar și în ele. Cu cât organismul este mai superior, cu atât este mai mare și capacitatea de înveselire. Iar anulul tuturor acestor bucurii, este Dumnezeu iubirii. Dumnezeu a împărțit bucuria în stea pentru că aceasta îi este în natură să se împartă și să se împartă pe alții. Fericit fie numele vecii vecilor!

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU PENTRU NEAMUL OMENESC

⁶Cu toate că este destul de firesc și rațional să conchidem că Creatorul nostru este fericit împărțind bucurii făpturilor sale, este totuși natural și nici rațional să conchidem, că el ar fi nefericit fără ele. El a fost fericit, deplin fericit, și când era singur. Dar acestea, sunt cu atât mai remarcabile bucuriile ce le dă el omenirii. Suntem o rasă, care a desprețuit purtarea lui de grijă. Ea, rasa aceasta, este o rasă potrivită pentru nimicire. Dumnezeu putea fi pe deplin fericit și fără să existe o asemenea rasă; și totuși: „Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru că oricine care crede într'însul să nu piară ci să aibă viață veșnică.” — Ioan 3:16.

⁷Acest mare act al iubirii din partea Creatorului, nu a fost un lucru natural. A fost lucrul cel mai extraordinar ce s'a întâmplat când-va în univers; și așa vrea Dumnezeu să înțelegem și să știm, că întreaga noastră existență ca rasă se datorește direct lucrului făcut de el nouă, și pe care nimeni din noi și toți la olaltă, nu l-am fi putut face

Pentru noi înșine în nici un chip posibil. Psalmistul David o descrie aceeași astfel: „Celor ce se încred în averia lor, și să fâlesc în mulțimea averii lor, nici unul nu poate răscumpăra pe fratele său dela moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale: **prea scumpă este răscumpărarea lor.**”

⁸Această este aceeași idee exprimată de Sf. Petru în cuvintele prin care ne spune că am fost răscumpărați nu cu lucruri pretioase, ca argintul și aurul ci cu ceva infinit mai pretios, „cu sânge prețios ca al unui miel desăvârșit și fără pată, al lui Isus Christos.”—1 Petru 1:18, 19.

IUBIREA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE ISRAEL

⁹Intâia mențiune directă despre iubirea lui Dumnezeu față de poporul său Israel, este în cartea Deuteronomului, deși ea este subînțeleasă și în multe alte locuri anterioare. Toți părinții, afară de Moise, de Caleb și Iosua, au murit în deșert; iar Moise îndemna pe descendenții lor la supunere și-i asigură, că chiar dacă au fost nesupuși dar după ce li-a părut rău, Domnul le va auzi glasul dacă ei se vor întoarce către dânsul. El le-a amintit despre faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu îndurător, un Dumnezeu care ține legea, un mântuitor al celor ce încred în rînsul; și că fericirea aceasta le revine, este „fiindcă el a iubit pe pății tăi.” (Deuteronomul 4:37) El nu a voit să se așeze pe ei vii să creadă că morții sunt ei, sau să-i scoată ca pe niște inamici; „Nu numai de părinții tăi i-a binecuvântat lui Iehova” (Deuteronomul 10:15); cu toate că ei s-au dovedit nesupuși la Kadesh (în timpul trimiterii șpionilor), și, asemenea lui Moise, li-s-a negat privilegiul intrării în țara făgăduinței, ei vor intra în ea în timpul său; și vor fi răsplătiți în urma războiului lor de odinioară.

La scurt timp după aceea, Moise a spus poporului adunat înaintea sa că motivul pentru care îi iubește este că îi iubește [ce alt motiv mai bun poate cineva spune că-l iubește pe cineva, decât aceasta că-l iubește cu adevărat?] și că vrea să-și țină făgăduința făcută părinților lor. Iată cuvintele sale: „Nu doară pentru că voi ați fi mai mulți decât toate celelalte popoare va iubit Iehova și va ales; căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele: ci pentru că Iehova va iubit pe voi, și pentru că el ține jurământul pe care l-a făcut cu părinții voștri; de aceea va scos pe voi cu mână tare și va răscumpărat din casa servituții, din mâna lui Faraon, regele Egiptului.”—Deuteronomul 7:7, 8.

¹¹Moise ne spune că din cauza iubirii sale pentru Israel, Dumnezeu a făcut din blestemul lui Balaam o binecuvântare (Deutero-

nomul 23:5); El a iubit semințiile ca pe un întreg popor (Deuteronomul 33:3), dar a iubit în special seminția lui Beniamin (Deuteronomul 33:12)—probabil pentru a fi înțeles într-un sens antitipic.

¹²Pe David îl vedem în Psalmii săi referindu-se des la sine ca la „iubitul” Domnului (Psalm 10:6) și la iubirea lui Dumnezeu pentru „Muntele Sion” (Psalmii 78:68; 87:2); iar acestea trebuie să le înțelegem în amândouă sensurile, tipic și literal. David a fost un tip al lui Christos și „iubit” în acest sens; dar a fost iubit și numai pentru persoana sa, ca un om „după inima lui Dumnezeu” pentru generositatea ce el a avut, de a nu avea voință rea față de nimeni.

MĂRTURIA PROFETILOR

¹³Profetii au avut unele datorii neplăcute de făcut, având să avertizeze asupra apropiatelor calamități cari vor rezulta din faptul nesupunerii; dar ei au avut și datorii plăcute; și cu toate că noi trebuie să înțelegem că vestirile lor despre speranță și fericire sunt moștenirea Israelului spiritual, totuș nu trebuie să uităm că acestea privesc și pe Israelul trupesc și pe întreaga lume.

¹⁴Când profetul Isaia spunea: „Ființă ești scump în ochii mei, fiindcă ești onct și te-am iubit” (Isaia 43:4), și iarăși acestea: „In toată strămtorarea lor fost-a și el în strămtorare, și înțelul feței lui i-a mântuit, întru iubirea și în mila sa i-a răscumpărat, i-a ridicat și i-a purtat în toate zilele din vechime” (Isaia 63:9)—contextul din amândouă cazurile arată că este vorba despre Israelul trupesc.

¹⁵Tocmai în timpul când Domnul prin gura lui Ieremia acuza pe Israel că umblă după „dumnezei falși”, el îi numia „iubitul” său (Ieremia 11:15); și în același timp când îi atrăgea atenția asupra apropiatei captivității de 70 de ani, îl îmbărbăta cu promisiuni privitoare la restaurarea propriei lui patrii, spunându-i „iubitute-am cu iubire eternă, de aceea prelungit-am mila mea către tine.”—Ieremia 31:3.

¹⁶Profetul Osea, în cuvintele fratelui lui Russell, „spune unele lucruri rele despre un popor rău”, iar în capitolul al treilea este spus să ia de soție o femeie necredincioasă, pentru a ilustra astfel că Iehova este credincios către Israel chiar și când acesta este fără credință, și ilustrează iubirea lui Dumnezeu pentru fiii lui Israel cari se uitau după alți „dumnezei străini.”—Osea 3:1.

¹⁷Ce gingaș este mesagiul ce-l trimite Iehova lui Israel în ultimele cuvinte ale aceleiași profetii: „Pre când Israel era prunc, eu l-am iubit, și din Egipt l-am chemat pe fiul meu... Eu am dat lui Efraim un conducător, care îl lua în brațele sale, dară n'au cunoscut că eu voiam să-i îndrept. Trasu-i-am

cu funii de omenie și cu legături de iubire; și fostu-li-am ca acei ce ridică jugul de pe grumaz și pus-am nutrețul înaintea lor.”— Osea 11:1, 3, 4.

¹⁸Prin profetul Malachi, Domnul atrage atenția lui Israel asupra greșitelor căi în care umblă contra legii. Jertfele lor trebuiau să fie cele mai bune, din turmele lor, pentruca să illustreze că nici cele mai bune nu-s de ajuns de bune de pus la picioarele aceluia căruiia îi datorim totul; ei însă își ascundeau animalele ce le plăceau lor și jertfiau pâinea desfrânării, iar dintre animale pe cele oarbe, rele sau bolnave. În aceste împrejurări profetul zice: „Iubitu-v'am, zice Iehova. Și voi ziceți: în ce ne-ai iubit?... Fiul-onoară pe tatăl său și servul pe domnul său, dară de sunt părinte, unde este frica de mine? zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor, către voi preoților, cari disprețuiți numele meu.”—Malachi 1:2-6.

¹⁹Neemia ne spune, că Solomon „a fost iubit de Dumnezeuul său”, dar a păcătuit prin nebulnia a ceea ce Neemia numește „femei streine.” (Neemia 13:26) Daniel se pare că era pe cel mai de sus grad al grației divine; pentrucă în trei diferite rânduri îngerul Domnului l-a asigurat că este „foarte iubit.” (Daniil 9:23; 10:11, 19) Avem motive să credem, că această favoare a lui Dumnezeu pentru Daniel a durat toată viața acestuia, și că va avea-o și în împărăție. Când acești vrednici din vechime, împreună cu tovarășii lor, vor veni în împărăție, ei vor fi „iubiți pentru părinții lor” (Romani 11:28); iar orânduirea lor, din tot timpul administrației fazei pământestii a împărăției mileniale a Domnului, separată de restul omenirii, va fi „ceta tea cea iubită”, asupra căreia Domnul va veghea cu gelozie, apărând-o când se vor produce răzvrătirile dela sfârșitul acelei Epoce.—Apocalipsul 20:9.

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU ÎNTĂI NĂSCUTUL SĂU

²⁰Sunt motive speciale, pentru cari Dumnezeu are o iubire specială pentru întâiul său născut, pentru Isus, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru. Nu avem decât să ne gândim la epocile—probabil de milioane de ani—în cari amândoi au fost în o unire strânsă, pentruca să ne închipuim cât se iubesc unul pe altul. În învățăturile înțeleptului i-se atribuie Domnului, personificat sub înțelepciune, declarația aceasta: „Iehova m'a zidit la începutul căilor sale, înaintea lucrurilor sale de demult. Din etern Doamna am fost, din început, înainte de a fi pământul. Născută am fost când adâncurile încă nu erau, nici isvoarele încărcate cu apă. Mai înainte de ce sau înfipt munții, înainte de ce colinile s'au născut, când încă nu făcuse

pământul și câmpiile, când el trăgea parul în jurul adâncurilor; când întăria porți de sus, și întărituri făcea adâncului; și pune mării așezământ, ca apele ei să se scurgă peste țărnițele ei, și tari făcea liile pământului; atunci lângă el, era un înfiat al său, bucuria sa de toate zilele, veselindu-mă pururea înaintea feței sale; și mi plăceam în lumea pământului său, și plăcerile mele erau cu fii oamenilor.”—Proverbele 8:22-31.

²¹Ce bine este exprimată aceasta! Plăcerea lui Dumnezeu a fost pentru întâia și ultima sa faptură; iar plăcerile lui Isus au fost cu creațiunea sa și în mod specific în creerea fiilor oamenilor. Tatăl a făcut planul și a dat specificările pentru zidirea întâiului om, desăvârșindu-le chiar până la numărarea părului cât este necesar pentruca făptura să fie desăvârșită; iar Domnul a îndeplinit planurile după literă, și a fost interesat de atunci până astăzi în fericirea omenirii. Ce splendid a trebuit să fie pentru el momentul în care acel lucru desăvârșit, rezultatul măreței sale dibăcii, a respirat și s'a mișcat pentru întâia oară, și-a deschis ochii și a început a-și exercita puterile, cari l-au făcut odată și-l va mai face și azi cârmuitor al întregului pământ, o asemănare pământescă a Creatorului!

²²Ne vom putea face o bună idee despre coplesitoarea iubire avută de Tatăl pentru Domnul nostru, dacă ne vom gândi la dragostea lui Avraam pentru Isaac. Avraam a avut să aștepte mult timp nașterea lui Isaac; Dumnezeu a avut să aștepte o veșnicie până să creze pe Logos. Avraam l-a văzut pe Isaac devenind matur, înflorind într'o magnifică bărbăție tinerească. Tatăl ceresc a fost mărturia la expansiunea puterii Logosului și a văzut cerul înstelat și toate formele de viață mărturisindu-i capacitatea. Avraam a avut totdeauna parte de supunerea, iubirea și tovarășia lui Isaac. Tatăl ceresc s'a deprins să se gândească despre Isus ca despre unul „crescut împreună cu dânsul.” Inima lui Avraam era cu deosebire plină de iubire pentru Isaac, atunci când i-a venit porunca: „Ia pe fiul tău, pe unicul tău, pe care-l iubești, pe Isaac și mergi în pământul-Moria, și-l adă acolo jertfă în unul din munții cari îți voi zice.” (Facere 22:2) Dumnezeu știa dela început, că va veni ziua când acest supus, iubitor și totdeauna credincios tovarăș al său, va avea să fie jertfit pentru păcatele altora. Să nu-l fi făcut oare mai prețios în ochii lui preștiința viitoarelor suferințe ale lui Isus? Evident că da. Care tată iubitor, care ar ști că unul dintre fii săi are să moară pentru ispășirea altora, nu se va uita cu ochii cu deosebire de dulci la acest unul! Aceasta este una din învățăturile ce trebuie să le tragem din afirmațiunea lui Iacob [care;

în carecare sens al cuvântului, a fost un tip al lui Dumnezeu], după care „Israel iubia pe Iosif, **pul** lui Christos] mai mult decât pe toți **săi**.”—Facere 37:3.

²³„Iar Dumnezeu n'a făcut nici un fel de experiență, când l-a trimis pe Fiul să se mântuiască lumea. Cu mult înainte el a spus prin profetul său: „Iacă pun în Sion piatră, piatră cercată, prețioasă, piatră unghiulară, temelie puternică.” (Isaia 28:16) Sf. Petru citează aceste cuvinte (1 Petru 2:6) și le aplică la Domnul nostru. Ce cuvinte de încredere și reasigurare au trebuit să fie acestea pentru Domnul Isus în negrele sale ceasuri din Ghetsemani, și de acolo până la sfârșitul Calvarului! Aruncând acum o privire îndărăt, putem vedea cum același profet prezicând căderea misticului Babilon prin mâinile aceluia pe care l-a închipuit Cir, profetul a vorbit despre iubirea Tatălui ceresc pentru Isus, atunci când a spus: „Dumnezeu l-a iubit; deci va face voia lui asupra Babilonului și brațul său va fi peste Chaldei.”—Isaia 48:14.

LARGA MANIFESTARE A IUBIRII

²⁴Tatăl ceresc nu a fost zgârcit în mărturisirea iubirii sale pentru unciul său ales. Nu a trecut mult după ce Isus a devenit Christos, Alesul; și ducându-se la apa Iordanului și botezându-se, „i-s'au deschis cerurile [lucrurile adânci din Cuvântul lui Dumnezeu], și văzu spiritul lui Dumnezeu venind peste dânsul, pogorându-se ca porumb. Și iată glas din ceruri zicând: acesta este Fiul meu cel iubit, în care am bine-voit.”—Matei 3:16, 17.

²⁵Mai târziu Tatăl ceresc și-a arătat această prețioasă mărturie nu numai lui Isus ci și la trei aleși dintre învățăceii lui, lui Petru, Iacob și Ioan, pe muntele Schimbării la față. Ce minunată experiență, ce întăritoare experiență, a trebuit să fie atât pentru Isus cât și pentru aleșii cei trei, când „un nor luminos îi umbri pe dânsii, și iată un glas din nor zicând: acesta este Fiul meu cel iubit, întru care am binevoit; ascultați de dânsul.” (Matei 17:5) Pentru Sf. Petru experiența aceasta a fost evidența cea mai convingătoare dintre toate, că Isus este fiul lui Dumnezeu. El se referă la ea în 2 Petru 1:17.

²⁶Isus știa, că dânsul este fiul cel mai cu deosebire iubit de Tatăl. Matei, Marcu și Luca au reținut parabola viei, în care servii au fost trimiși unul după altul după rod dar s'au întors îndărăt fără nimic, și cum stăpânul „avea încă un singur fiu iubit; și-l trimise în cele din urmă la lucrători, zicând, doară se vor sfii de fiul meu.” (Marcu 12:6) Dar e în evanghelia lui Ioan unde se referă Isus în mod deosebit la această iubire.

²⁷În Ioan 3:35 ni-se spune: „Tatăl iubește pe fiul și a dat tot în mâna lui”; în Ioan

10:17: „De aceea Tatăl mă iubește”; în Ioan 15:9, 10. „După cum m'a iubit pe mine Tatăl, și eu v'am iubit pe voi; rămâneți în iubirea mea... după cum și eu am împlinit poruncile Tatălui meu și rămân în iubirea lui.” Iar la Ioan 17:26 Domnul nostru se roagă Tatălui „ca iubirea cu care m'ai iubit, să fie într'înșii, și eu să fiu într'înșii.”

IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU CREȘTINI SPIRITUALI

²⁸Sunt ușor de înțeles motivele marelui iubiri a lui Dumnezeu față de mult iubitul său întâi născut. Nu sunt însă tot atâtea motive pentru cari el să ne iubească pe noi. Dar el ne iubește, și toate expresiunile de iubire făcute israelului trupesc vin să se aplice în mod deosebit acelor pe care i-a simbolizat acest israel, adică pe creștini adevărați. Sunt și în Vechiul Testament unele expresiuni, cari nu pot fi bine aplicate decât casei spirituale.

²⁹De pildă, când Psalmistul zice: „Scumpă este în ochi Domnului moartea cuvicioșilor săi” (Psalm 116:15), este evident, că se referă la jertfa morții fiilor casei spirituale. Când Ieremia se refera la „fii cei scumpi ai Sionului, cari ca aurul cel mai curat erau prețuiți”, este aparent, că se referă la casa spirituală; pentru că știut este, că aurul este totdeauna un simbol al naturii divine. Când în Zaharia 2:8 se zice despre israel „cine se atinge de voi, de lumina ochilor săi se atinge”, este evident, că și această arată cât de scumpi sunt în ochii Tatălui frații lui Isus, urmașii săi.

³⁰Iubirea pentru noua creațiune nu a început, ca atare, decât după ce a existat o astfel de creatură; Isus însă, ca să zicem așa, a văzut că are să vină o astfel de creatură nouă, și a știut, că Tatăl va avea pentru creațiunea aceasta o iubire specială, atunci când ea va exista. Cu puțin înainte de sfârșitul jertfei sale el a zis Apostolului Iuda, autorului epistolei din care luăm acest text: „Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu, și Tatăl meu îl va iubi, și la dânsul vom veni și locuință ne vom face la dânsul.” (Ioan 14:23) Și pentru că apostolii manifestau încă de mai înainte o iubire familiară [philee], Tatăl i-a iubit pe ei ca ființe încă înainte de a li-se fi dat spiritul. „Căci însuși Tatăl vă iubește, pentru că voi m'ați iubit și ați crezut că eu dela Dumnezeu am ieșit.”—Ioan 16:27.

³¹Apostolul Pavel adresează sfinților dela Roma spunându-le, „iubiții lui Dumnezeu” (Romani 1:7); el era convins, că „Dumnezeu invederează către noi iubirea sa însăși, pentru că Christos, fiind noi încă păcătoși, muri pentru noi” (Romani 5:8); el era „încredințat că nici moarte nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici ce este acum, nici

ce va veni, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altfel de făptură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu ce este în Christos Isus Domnul nostru."—Romani 8:38, 39.

³²După cum suntem însă cu iubirea Tatălui creșc pentru Domnul Isus, mai cu seamă în scrierile Apóstolului Ioan, tot astfel este și în cazul iubirii sale pentru biserică. „Vedeți ce fel de iubire mare ni-a dat nouă Tatăl, ca să fim numiți fii a lui Dumnezeu, și suntem.” „In aceasta fu cunoscută iubirea lui Dumnezeu, că a trimis în lume pe Fiul său unul născut, ca să trăim printr'insul. In aceasta este iubirea, nu pentru că noi am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că el ne-a iubit și a trimis pe Fiul său ispășire de păcatele noastre. Iubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, și noi datori suntem să ne iubim unii pe alții.” „Și noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care o are Dumnezeu către noi. Dumnezeu este iubire, și cine rămâne în această iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.”—1 Ioan 3:1; 4:9-11, 16.

PRINCIPIILE IUBIREI LUI DUMNEZEU

³³Examinarea Scripturilor ne arată că nu sunt decât trei lucrurile iubite de Dumnezeu, Tatăl. Vor mai fi de bună seamă și altele, dar importanța acestor trei este așa de mare, că ele sunt pomenite în timp ce celelalte sunt trecute cu vederea. Aceste trei lucruri sunt: dreptatea, îndurarea și umilința. Este deci așa de învederat, că Domnul vrea ca poporul său să cultive cu stăruință aceste trei lucruri.—Mica 6:8.

³⁴In șase rânduri Domnul ne spune că el iubește dreptatea și pe acei cari o practică. (Psalmii 11:7; 33:5; 37:28; 146:8; Proverbe 15:9; Isaia 61:8) In unele locuri este pomenit aceasta prin cuvântul „dreptate”, în altele prin acela de „judecată”; ideia este pur și simplu aceea de **justiție**. Domnul iubește pe unul care dă din inimă. (2 Corinteni 9:7) Generozitatea este o formă a îndurării. Și „Dumnezeu se împotrivese mândrilor, iar smeriților le dă dar.” (Iacob 4:6) Voiți să fiți iubiți de Dumnezeu? Fiți drepti față de toți. Voiți să vi se dăruiească iubirea lui Dumnezeu? Fiți îndurători față de cei ce greșesc și față de cei lipsiți. Voiți iubirea lui Dumnezeu? Amintiți-vă de timpul când „erați mici” (1 Samuel 15:17), și nu vă ridicați prea sus nici pe voi înșivă, nici cuvintele, nici părerile voastre. Gândiți modest, chibzuit.

³⁵Iubirea lui Dumnezeu este de o natură rară și ea nu întârzie de a pedepsi, a răni adânc atunci, când prin aceasta persoana iubită trebuie adusă pe calea cea bună. Când israelul trupesc era să fie trimis în prinsoarea de 70 de ani, Dumnezeu n'a ezistat să

le spună: „Dat-am pe iubita sufletului meu în mâinile neamicilor ei” (Ieremia 12:7) și fiecare creștin cunoaște bine taria „domnișunii”: „Domnul muștră pe cine iubește, și-i bine-voeste ca un părinte, fiului său.”—Proverbe 3:12.

³⁶Iubirea lui Dumnezeu nu este o iubire demonstrativă, deșartă. „Dumnezeul tău, cel din mijlocul tău, este viteaz, și te va apăra, bucurase-va cu bucurie peste tine; tăcea-va în iubirea sa și se va veseli cu bucurie peste tine.” (Zefania 3:17) El tace în timpul când se lucrează planurile iubirii sale. El se va bucura, când acestea vor fi ajuns la rezultatul lor desemnat. Cu toții, din cer și de pe pământ, împreună cu Tatăl însuș, dupăcum spune această scriptură, se vor bucura atunci. Atunci Dumnezeu va fi „totul în toate”—toate la toți. Cu toții vor fi atunci familia fericită a lui Dumnezeu, uniți pentru totdeauna în iubire cu Isus, cu iubitul Impărat al păcii, cel mai frumos dintre zecile de mii, și cel mai iubit, Capul tuturor.

DATORIA PREZENTĂ

³⁷Sunt 60 de veacuri de când Dumnezeu a plănuit pe noua creațiune. Și acum aproape 19 veacuri, a început această nouă creațiune, atunci când iubitul său Fiu Isus Christos a fost conceput spre natura divină. Tot veacul creștinesc el și-a ales și dezvoltat pe cei micuți ai săi, cărora le încearcă astăzi credința și iubirea. Drumul acestora a dus printr'o vale a plângerii; pentru că așa i-a plăcut Tatălui iubitor, să le permită să sufere, pentru ca ei să devină astfel desăvârșiți în simpatia și dragostea lor pentru toți. Dar în mijlocul suferințelor și încercărilor lor, cari le-au presărat drumul, Dumnezeu și-a exercitat puterea dragostei sale în favoarea lor, schimbându-le năcăzurile și lacrimile în bucurie. Iubirea sa a plănuit totul, iar iubitul său Fiu a îndeplinit planul din iubire către Tatăl său.

³⁸Adevărat spunea Sf. Ioan: „Vedeți cât de mare iubire ne-a arătat nouă Tatăl, ca să ne numim fii a lui Dumnezeu.” A fi iubit de eternul Dumnezeu, ce fericire! A avea iubirea lui Isus dealungul drumului, ce scumpă posesiune! Atunci ce avem noi de făcut?

³⁹Iubirea conține iubire. Ca fii ai lui Dumnezeu, concepuți, prin spiritul iubirii sale, mintea noastră ni s'a luminat și ochii înțelegerii ni s'au deschis, pentruca să putem învăța și prețui caracterul lui. Este datoria noastră, și un privilegiu al nostru, să ne desvoltăm după asemănarea lui și în chipul scumpului nostru Domn și Invățător. Toți fii lui trebuie să se vadă deci, locuind împreună în pace și iubire. Noi toți aceștia trebuie să ne uităm deci cu fața deschisă ca într'o oglindă a măririi Domnului, și în timp ce facem aceasta, să ne preschimbăm în

această icoană a măririi, prin însuși spiritul Domnului.

⁴⁰Studierea caracterului lui Dumnezeu și a iubitului său Fiul Isus este în mod vital important pentru o transformare după asemăna lui. Dacă glorioasa sa asemănare se ogîndește asupra minților noastre, inimile noastre vor răspunde cu o mare iubire către dânsul, și vom fi făcuți să ne întindem mâinile pentru a face tot ce este de făcut pentru mărirea lui. Noua creațiune este organizația pământească a lui Dumnezeu, numită astfel Sion, Dela Rusalii încoace, ea a fost lumina lumii. Acum împăratul ei s'a arătat în templu, și o voce din cer ne zice: „Scoală-te, luminează! căci lumina ta a venit și mărirea Domnului a răsărit asupra ta.” (Isaia 60:1) Iubirea și loialitatea Bisericii poate fi acum arătată pentru a atrage lumii atenția asupra prezenței Împăratului și a împărăției lui. De aceea să zicem: „Să nu vă slăbească mânele!” Voi sunteți iubiții lui Dumnezeu, ținuți în mâna lui sfântă pentru iubirea lui Christos. Bucurați-vă și veșeleți-vă în bucuria Domnului care își orânduiește astăzi împărăția sa. „Dumnezeu tău cel din mijlocul tău este viteaz, și te va apăra, bucura-se-va cu bucurie peste tine, tăcea-va în iubirea sa, și se va veseli cu bucurie peste tine.” — Zefania 3:17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

Sunt cu puțință milioane de forme de viață cari să se bucure de plăcerile lui Dumnezeu? Prf. 1.

Spune-ne ceva despre capacitatea de discernere a corilor ochiului dresat? Prf. 2.

Vorbește-ne despre structura urechii și despre putința de a discerne undele sunetelor? Prf. 3.

Ce este în simțul mirosului? Putem noi descoperi toate mirosurile? Prf. 4.

De unde vin toate aceste daruri, precum și gustul și pipăitul? Cine—și pentruce—este autorul bunurilor? Prf. 5.

Ar fi putut fi Dumnezeu fericit dacă nu există omenirea? De ce sunt însemnate bucuriile ce le dă Dumnezeu omenirii? Prf. 6.

Care este lucrul cel mai extraordinar întâmpnat vreodată în univers? Prf. 7.

Care a fost prețul răscumpărării noastre? Prf. 8.

Cum se manifestă iubirea lui Dumnezeu? Cum ne sunt făcute cunoscute îndurările sale? Prf. 9-11.

În ce chip, și de ce vorbește David despre sine ca despre unul iubit de Domnul? Prf. 12.

De ce natură erau datorile neplăcute ale profetilor? Iar datorile lor plăcute? Prf. 13.

Era poporul lui Israel iubit de Dumnezeu cu toată necredințioșia ce o arăta față de el? Ce spune Profeții Isaia, Ieremia și Osea cu privire la aceasta? Prf. 13, 14, 15.

Cum și-a arătat Dumnezeu îndurarea față de casa lui Israel? Prf. 17.

Ce obiecție a făcut Dumnezeu prin Malachi? Prf. 18.

De câte ori și în ce chip l-a înștiințat Dumnezeu pe Daniel că-l iubește mult? Fi-va Daniel mărit în împărăție? Prf. 19.

Este invederat și firesc ca Dumnezeu să aibă o iubire specială pentru Fiul său întâi născut? Prf. 20.

De ce a trebuit să se bucure mult Isus [Logosul] când s'a făcut Adam? Prf. 21.

Care a fost scopul lui Iehova cu Isus și a lui Avraam cu Isaac? Prf. 22.

De ce au fost cuvintele din Isaia 28:16, întăritoare și asigurătoare în cele mai grele ceasuri ale încercărilor lui Isus? Prf. 23.

Conținut-a Dumnezeu de a-și arăta iubirea sa față de fiul său supus? Prf. 24.

Cerut-a Dumnezeu lui Isus, în favorul nostru, să-și mărturisească iubirea sa către Tatăl? Prf. 25.

A știut Isus că Tatăl îl iubește? Cui a declarat-o? Prf. 26, 27.

De ce iubește Dumnezeu casa noastră spirituală? Prf. 28, 29.

Din cari afirmațiuni avem să știm că Tatăl iubește noua creațiune? Care trebuie să fie purtarea noastră față de Domnul? Prf. 30-32.

Cari sunt cele trei lucruri iubite de Dumnezeu? Unde ne sunt ele spuse? Prf. 33, 34.

Poate o iubire adevărată să îndrepte și pedepsească și să dicteze cu un cuvânt pedepse necesare? Prf. 35.

Este demonstrativă iubirea adevărată? Dacă nu este, în ce chip se manifestă? Prf. 36.

De ce au avut creștinii să treacă printr'o vale a plângerii? Care a fost scopul? Prf. 37.

Care este fericitul privilegiu și posesiunea de preț a creștinilor? Prf. 38.

Ce trebuie să facem pentru luminarea în așa fel a minții noastre, încât să putem cunoaște pe Dumnezeu? Prf. 39.

Cum ne putem noi transforma după asemănarea lui Dumnezeu? Care este privilegiul nostru actual? Prf. 40.

Watch Tower 15 Septembrie 1923.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 6 FEBRUARIE

„Domnească de la mare până la mare”.—Psalm 72:8.

IMPĂRĂȚIA Domnului va fi o împărăție universală. Spusă în cuvinte simbolice ea va constitui noul cer și noul pământ. Timp de șase zeci de veacuri Satan fu Dumnezeuul vechiului cer și pământ, care sunt acum sub distrugere pentru a pregăti calea pentru împărăția dreptății și a măririi. În tot timpul cât a stăpânit pe pământ împărăția lui Satana, Dumnezeu a avut și el unii martori ai săi pe pământ. În timpul domniei lui Mesia, Regele măririi, lui Satan nu i-se va permite să aibă nici un reprezentant de al său pe pământ, pentrucă el va fi restrâns. (Apocalips 20: 1-3) Im-

părăția dreptății se va întinde dela mare până la mare și dela râu până la marginele pământului, iar cu timpul tot pământul va fi umplut cu mărirea Domnului. Toate împărățiile de sub stăpânirea lui Satan au fost rele, și legile lor erau întrebuintate să apese pe mulți cari iubeau dreptatea și să protejeze pe cei afară din cale stricați și nelegiuți. Sub guvernământul lui Christos, popoarele vor fi judecate fără părtinire și în dreptate, iar cei săraci cu judecată; care va să zică: prin reguli fixe de acțiune dela cari nu se va face nici o abatere. Atunci toți vor fi egali înaintea legii. Nu se va arăta acolo nici o părtinire față de nimeni. Împărăția Domnului va fi un guver-

nământ administrat în favoarea întregului popor. Cei apăsători și stricați vor fi nimiciti, și fiecare faptă bună va primi o dreaptă răsplată.

Despre binecuvântările ce poporul le va înbucura atunci, Psalmistul s'a exprimat în aceste cuvinte frumoase: „Și se va coborî ca ploaia pe iarba cosită, ca picăturile ploii ce adapă pământul.” Ploaia este simbolul adevărilor împropătătoare și răcoritoare. Acolo nu se va îngădui să se practice nici o amăgire oarecare. Acesta va fi într'adevăr un timp al reînsufletirii. Asupra poporului vor ploua tot felul de binecuvântări. Ploaia căzută asupra ierbei cosită, produce un miros dulce, plăcut și desfătător sufletului. Fiecare, fiind binecuvântat de noul guvernământ, și el răspunzând acestor binecuvântări, se va produce un miros dulce și plăcut, înveselind orice inimă dreaptă. Ploaia care adapă pământul îl face să se arate verde și vesel. Tot asemenea binecuvântările Domnului căzând asupra poporului îl va îmbogăți în sănătate, putere și pace; va umplea inimele lor cu veselie iar pe buzele lor va pune cântece de preamărire. Din toate unghiurile pământului popoarele se vor aduna ca să-l preamărească. Ele se vor aduna să învețe adevărul și să-l spună unul altuia. Atunci „adevărul va răsară din pământ și dreptatea va căuta din cer.” Pământul aci înseamnă societatea organizată, care va învăța adevărul, vor vorbi adevărul și îl vor vorbi în iubire. Dreptatea fazei cerești a împărăției Domnului va zîmbi de sus asupra lor, până se va realiza că „mila și adevărul se vor întâlni; dreptatea și pacea se vor săruta.” Afacerile pe pământ vor merge din bine în bine până ce fiecare, dela cel mai mic până la cel mai mare, vor cunoaște pe Domnul iar limba fiecăruia va cânta preamăririle Dumnezeului etern.

Aceasta e fericita împărăție pe care are acum Biserica prilejul s'o vestească. Aceasta e împărăția din care cei credincioși pe pământ fac o parte. Fericită mică turmă, ce fericită parte ai tu! Fiți tari nu vă temeți, și pașiți înainte ca și reprezentanții gloriosului Rege.

TEXTUL PENTRU 13 FEBRUARIE

Ec care [Dumnezeu] l'a pus peste toate moștenitor—Evr. 1:2

UN MOȘTENITOR e acela care intră în posesiunea de drept a sa, și pe care, un timp, o ținea sau ocupa altul. Cuvântul Domnului declară: „Pentru că tu ai făcut toate, și pentru voia ta erau și fură făcute toate”. (Apoc. 4:11) Aceasta este o mărturisire largă și cuprinde în sine pe toate. Mărimea și grandiositatea universului lui Dumnezeu nu poate fi cuprins nici pe departe de puterile de gândire ale omului. Ca pildă, dacă unul ar sta pe muntele Wilson în una din nopțile cele mai senine, și cu ochiul gol ar privi înspre cerurile din direcția constelației Hercules, nu poate vedea o singură stea din acel grup. Aplecându-și apoi ochiul la marele telescop de pe acel munte, îndată apare înaintea vederii sale un grup din cele mai minunate stele strălucitoare

de a căror strălucire arzătoare scânteiază toate cerurile. Constelația aceasta conține multe mii de stele, mai multe decât este în stare să vadă ochiul nostru gol în decursul unei nopți. Frumusețea și strălucirea acestui grup de corpuri cerești te ridică în slavă. Cu adevărat cerurile prochiamnă mărirea lui Dumnezeu. Dar acea mărire este atât de peste putința concepției omenești de a o cuprinde și aprecia, încât în starea sa imperfectă, omul nu o poate cunoaște. Acestea erau, și fură făcute spre plăcerea Tatălui.

Pe toate creaturile din univers—cum sunt îngerii, cheruvimii, serafimii, etc.—Dumnezeu le făcu spre plăcerea sa. Toate frumusețile și gloriile pământului precum și ascunsele tesaure ale mării, sunt ale sale. Perfecțiunea rasei omenești, reflectând mărirea Domnului când va fi complectă va fi tot a sa. Toate aceste lucruri, spun Scripturile, vor fi moștenirea lui Christos ca și moștenitor al tuturor lucrurilor. Atunci fiecare faptură va veni și se va închina înaintea lui, pentru că el este Domnul domnilor și Regele regilor, și toată limba va mărturisi că el este Christosul, care mărturie va fi spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl.

Pentru încurajarea membrilor corpului lui Christos, în timp ce ultimele membre ale lui călătoresc pe îngusta cale a pustiului de azi, Sfântul Pavel, mișcat fiind de puterea Spiritului sfânt a scris: „Spiritul însuși [puterea nevăzută a lui Dumnezeu] mărturisește împreună cu spiritul nostru [facultățile mintale] căci suntem fii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos.” (Romani 8:17,18) Domnul astfel asigură pe poporul său că cei credincioși vor avea nedescrisa plăcere și binecuvântare de a se împărtași cu Domnul Isus la toate gloriile și frumusețile creerii lui Dumnezeu.

Printre multele lucruri pe care Christos va avea prilejul să le moștenească, va fi și rasa omenească restaurată. Fericit va fi acel lucru în acea sfântă împărăție a lui Christos. Ei vor conduce pe cei supuși ai popoarelor în sus pe înaltul drum al sfințeniei, iar la sfârșitul lui ei îi vor preda mâinii Tatălui. Poporul va fi atât de mulțumitor de acest fapt încât vor preamări pe Christos pururea și în veci. Văzând prin credință lucrurile acestea minunate ce se pregătesc pentru clasa împărăției, și binecuvântările care vor izbucni asupra acelor cari vor veni sub regulile împărăției, cine se mai poate reține, de a nu pași înainte cu bucurie și curaj, vestind lumii, chiar acum: „S'a apropiat împărăția cerurilor.”

TEXTUL PENTRU 20 FEBRUARIE

„Și acelaia îi vor da popoarele ascultare.”—Facere 49:10

ACEASTA este o declarație profetică, relativ la lucrul lui Christos. Timpul pentru împlinirea ei a ajuns. Ea însemnează că din toate popoarele, națiunile și limbile, acei cari iubesc și doresc dreptatea vor fi adunați la Domnul și ei vor asculta de dânsul. Isus spune: „Am și

alte oi, care nu sunt din staulul acesta: și pe acestea trebuie ca eu să le duc, și vor asculta de glasul meu, și va fi o turmă și un păstor." (Ioan 10:16) Oaia este un animal docil, pașnic și supus învățării; de aceea este întrebuințată să simbolizeze pe oamenii iubitori de pace și care doresc lucruri mai bune. Au fost în toate timpurile astfel de oameni pe pământ, dar au fost amăgiți de conducătorii sau păstorii lor, cedând influențelor seducătoare și stricate ale Satanei.

Acești conducători sau păstori au neglijat oile, le-au lăsat să se îmbolnăvească, să sufere și în urmă să moară. Vorbind despre conducătorii falși profetul lui Dumnezeu spunea că păstorii aceștia se hrănesc numai pe sine iar de oi și turme nici habar n'au. „Pe cele slabe nu le întăriți, și pe cele bolnave nu le vindecați, pe cele cu picioarele frânte nu le legați, pe cele fugărite nu le întoarceți, și nici nu căutați pe cele rătăcite; ei le stăpâniți cu silă și cu asprime. Și ele se împrăștie... și ajung de mâncare tuturor fiarelor câmpului... oile rătăcesc pe toți munții și pe tot dealul înalt [diferite împărății de pe pământ]... pe toată fața pământului s'au împrăștiate oile mele." (Ezekiel 34:3,6) Apoi profetul lui Dumnezeu, privind spre sfârșitul vârstei, scria: „Am văzut pe israelul împrăștiat pe munți [împărății], ca oile ce nu au păstor." (2 Cronica 18:16) Când Isus a fost pe pământ în carne, el a văzut și a dat de unele din aceste oi împrăștiate și fără păstor, și l'a prins mila de ele. (Matei 9:36). De sigur aceasta este ziua bucurii în marea sa inimă iubitoare când el vine să adune pe cei împrăștiați la sine. De veacuri și generațiuni el aștepta timpul lui Dumnezeu când să înceapă acest lucru fericit. Privitor la timpul acela profetul lui Dumnezeu scria: „Ca

păstorul, care, fiind în mijlocul turmei sale, caută oile sale cele împrăștiate; așa voi căuta oile mele și le voi mântui din toate locurile unde s'au împrăștiate, în ziua plină de nori și întunecoasă... și le voi aduce în pământul lor, și le voi păstori pe munți.—Ezekiel 34:12-13.

Strângând poporul la dânsul, marele Prinț al Păcii le va da o limbă nouă, adevărul, ca ei toți să cheme numele său și să-i servească într'un gând. Când Isus era pe pământ, noroadele îl urmau pentru a primi mângâeri și binecuvântări sau vindecări trupești. Lucrul său de atunci n'a fost decât o pildă a ceea ce Christos va face pe o scară întinsă în decursul domniei Mileniale. Noi putem vedea chiar de pe acum cum milioane și milioane aleargă din mediul lor de suferință și întristare, grăbindu-se spre marele și iubitul Rege care le va vindeca toate boalele și relele lor, dându-le oleiul bucurii în locul spiritului supărat. Christos va fi atunci pentru ei marele Preot servindu-le lipsurile. El va fi pentru ei marele profet, învățându-i calea cea dreaptă. El va fi Regele lor, cărmuindu-i în dreptate. Atunci poporul se va bucura în scaldă luminii solare a iubirii lui și vor preamări pe Preotul și Regele lor. Acum lumea întreagă plânge; întunerecul acopere pământul și un nor des pe popoare. Poporului său Domnul îi zice: „Scoală-te, luminează! căci lumina ta a venit, și mărirea Domnului a răsărit asupra ta." Iată fericitul privilegiu al membrilor rămase din Corpul lui Christos pe pământ; privilegiul de a vesti lumea vestea de pace și mângâiere, de a le spune despre vestea cea bună a mântuirii și de a le zice: Iată pe Regele mării: „S'a apropiat împărăția cerurilor"

Watch Tower 15 Februarie 1924

STUDIUL DIN VOLUMUL III.

CAPITOLUL VI.—LUCRUL SECERIȘULUI

(CONTINUAREA DIN NUMĂRUL TRECUT)

INZADAR pledează unii pentru colțul lor de Babilon. Și în timp ce în general recunosc adevărul icoanei profetice despre Babilon, este înzadar pentru ei să susțină că secta lor deosebită formează o excepție a caracterului babilonean, și prin urmare Domnul nu a înțeles ca ei să iasă dintr'însul în mod formal și public, tocmai în felul cum ei au intrat în el.

²Aceștia ar trebui să considere că noi acum suntem în timpul secerișului de separațiune, și să și aducă aminte de motivele puse de Domnul nostru pentru chemarea noastră să ieșim din Babilon, anume:—„ca să nu vă faceți părtași păcatelor lui". Mai considerați apoi faptul pentru ce anume să numește Babilonul astfel. De bună seamă pentru multele sale învățături greșite, cari amestecate cu unele elemente ale adevărului dumnezeesc, au pricinuit o mare confuzie și zăpăceală, și pentru amestecătura ce s'a făcut prin amestecarea adevărilor cu rătăcirile. Și de când sus-

ținătorii Babilonului vor să țină la rătăcirile chiar și cu prețul jertfirii adevărului, cel din urmă e făcut fără însemnătate și adesea ori mai mult ca și atât. Și acest păcat de a ține la rătăcirile pe prețul jertfirii adevărului este un păcat de care toate sectele bisericii nominale, fără nici o excepție, sunt vinovate. Care este secta aceea care să te ajute ca cu toată sârguința să cauți Scripturile, ca prin cercetarea lor să crești în cunoștință, har și adevăr? Care este secta aceea care să nu te împiedece în creșterea ta, atât prin învățături cât și obiceiurile ei? Care este secta în care poți să ascuți de cuvintele Mântuitorului ca să-ți lași lumina să lucească? Noi nu cunoaștem nici una.

³Dacă fii lui Dumnezeu din aceste organizații sau sisteme bisericesti nu-și cunosc servilismul lor, atunci aceasta e pentru că nu încearcă a se folosi de libertatea lor, pentru că ei au adormit la postul lor, în timp ce ei ar trebui să fie fii ai luminii și păzitori credincioși. (1 Tesaloniceni 5:5,6)

Aceștia să se deștepte din somnul lor și să încerce a se folosi de libertatea ce ei cred că o au; ei ar trebui să arate tovarășilor lor de credință în ce sunt defecte crezurile lor față de marele plan divin, în ce se deosebesc de el și în ce stau contra lui; ar trebui să arate că Isus Christos prin harul lui Dumnezeu a gustat moarte pentru fiecare om, și cum va fi faptul acesta, și binecuvântările ce rezultă din el, mărturisit la timpul convenit tuturor; și cum prin „timpurile de reînsoțire” vor curge asupra întregului neam omeneș binecuvântările restatornicirii. Să arate apoi, mai departe, înalta chemare a bisericii evanghelice, condițiunile stricte de intrare ca membru în acel Corp, și speciala misiune a vârstei evanghelice de a alege acest „popor deosebit pentru numele său”, care la timpul său convenit, va fi înălțat cu Christos și va domni alături de el. Acei care vor încerca în felul acesta de a-și întrebuița libertatea lor, spunând vestea bună de bucurie în sinagogile de azi, sau vor converti întreaga adunare, sau, ceea ce este mai probabil, vor stârni o furtună de împotriviri. De sigur vă vor da afară din sinagogile lor, și vă vor eschide din comunitatea lor și vor spune tot felul de minciuni și rele împotriva voastră, pentru Christos. Și în purcederea aceasta vor fi mulți cari fără îndoială să vor simți că prin aceasta fac un serviciu lui Dumnezeu. Totuși dacă vă veți fi arătat credincioși, veți fi mai mult decât mângăiați în promisiunile prețioase dela Isaia 66:5; Luca 6:22:—„Ascultați cuvântul lui Iehova, voi cei ce tremurați de cuvântul său: frații voștri, care vă urăsc și vă lapadă pentru numele meu, au zis mărească-să Domnul [noi suferim acestea pentru mărirea Domnului]; dar el să va arăta spre bucuria voastră, și aceia se vor rușina”. Fericiți sunteți când oamenii vă vor urî, și când vă vor scoate dintre ei și vă vor desprețui și vor lăpăda numele vostru ca rău din pricina Fiului omului. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați căci iată plata voastră este multă în cer; pentru că părinții lor făceau în acelaș chip cu profeții”. Dar „vai vouă când toți oamenii vor vorbi de bine de voi, pentru că părinții lor făceau în acelaș chip cu profeții falși”.

⁴Dacă toți aceia cu care tu împreună faci parte din o adunare, sunt sfinți—dacă toți sunt grâu, și nu e neghină între ei—atunci tu ai aflat un popor minunat, care va primi cu bucurie și inimă adevărurile secerișului. Totuși, dacă nu, atunci trebuie să aștepti ca adevărurile prezente să despărță grâul de neghină. Și încă mai mult, tu trebuie să-ți faci partea ta în a scoate la evidență și la lumină tocmai aceste adevăruri care vor face despărțirea.

⁵Dacă voești să fii unul din sfinții învingători, atunci trebuie să fii unul dintre „secerători”, care taie cu seceră adevărului. Dacă ești credincios Domnului, vrednic de adevăr și de comostenirea fericită alături de el, atunci vei simți o plăcere să te alături lui ca principalul secerător al prezentului lueru de seceriș,—oricât ai fi tu de aplicat

dela fire a te strecura ușor și liniștit printre restul lumii.

⁶Dacă în comunitatea care ești, cum de obicei e totdeauna, se află neghină între grâu, atunci în mare parte va atârna de acolo că care din cele două formează majoritatea. Dacă dominează grâul, atunci adevărul arătat înțelepțește și preteneste va fi primit bucuros, și neghina nu va mai putea sau nu-i va păsa să rămână mult timp acolo. Dar dacă majoritatea o formează neghina—precum nouă din zece de obicei sunt—atunci efectul chiar și al celei mai prietenești și mai îngrijite prezentări a adevărurilor secerișului de acuma va fi că va pricinui amărăciune și puternice împotriviri; iar dacă tu vei insista cu tărie a predica vestea cea bună și a descoperi greșelile de mult îngrijite și acoperite, rezultatul de bună seamă va fi că vei fi dat în curând afară pentru binele sectei, sau libertatea ta va fi îngrădită într'atâta, încât în comunitatea aceea nu vei mai putea ca să lași lumina ta să lucească. Datoria ta este atunci clară de tot: în spiritul blâzeniei și al iubirei, dă-le ultima mărturie despre bunătatea și înțelepciunea Domnului în formare și ducerea la îndeplinire a marelui său plan al vârstelor, și făcând aceasta atât de înțelept cât este posibil, arătându-ți motivele pașului tău, retrage-te dintre ei.

⁷Intre diferitele secte ale Babilonului—ășa zisa „Crestinătate”—sunt mai multe grade de servilism. Unii cari n'au suferit sclăvia totală și absolută a conștiinței și bunejudecării, precum recere Papismul, și refuză cu indignare aceasta, sunt foarte mulțumiți să fie legați prin dogmele unei sau alteia din sectele protestante, și sunt râvnitori a lega și pe alții. E adevărat, lanțurile lor sunt mai ușoare și mai lungi decât cele ale papismului din veacurile întunecate. Pe cât aceasta merge, e de fapt foarte bine,—într'adevăr o reformațiune,—un pas în direcția cea bună, un pas către libertate deplină, către starea bisericii apostolice. Totuși, pentru ce să purtăm lanțuri omenești de loc? Pentru ce să ne orbim și îngrădim conștiința? Pentru ce să nu stăm în deplina libertate prin care ne-a eliberat Christos? Pentru ce să nu refuzăm toate încercările oamenilor falibili de a ne încătușa conștiința noastră și de a ne împiedeca în cercetarea Scripturilor? Nu numai încercările trecutului îndepărtat, al veacului întunecat, ci și tot astfel de încercări ale diferiților reformatori ai trecutului mai apropiat? Pentru ce să nu încerci a fi ca și în timpul bisericii apostolice? Liber pentru a crește atât în cunoștință cât și în har și iubire, dupăcum Domnul îți descopere grațiosul său plan din ce în ce mai mult?

⁸De sigur, fiecare, care s'alătură la vr'una din aceste sisteme omenești, numite biserici, și primind *Mărturia Credinței* aceleia ca și credința lui, prin aceea să orbește pe sine a nu crede nici mai mult nici mai puțin decât cât spune crezul asupra fiecărui subiect. Dacă totuși, pe lângă tot servilismul în care s'a băgat de bunăvoie, cineva mai încearcă să cugete pentru sine, și primește

lumină din alte izvoare, care lumină este mai înaltă decât lumina avută de secta în care se află, atunci sau că trebuie să se mărturisească necredincioși sectei, aceleia și legământului lor cu ea, de a nu crede nimic mai mult sau ceva contra cu *Mărturisirea Credenței* acelei secte, sau să lapadă în mod cinstit de Mărturisire peste care el a crescut, și să iasă afară din ea. Pentru a face aceasta se cere har și costă unele eforturi și sfășie adesea ori pretenii și relațiuni plăcute, și expune pe cercetătorul cinstit al adevărului la învinovățiri neadevărate și epitete ca „trădător” al sectei, un „nestatornic” și altele. Dacă cineva s’alătură vre-uneia din aceste secte, mintea este presupusă a fi predată cu totul sectei aceleia, și nu mai aparține de aci încolo lui însuși. Secta își ia asupra-și dreptul să decidă pentru el ce este adevăr și ce este eroare, și el pentru a fi un membru adevărat, credincios și de încredere al sectei, trebuie să se supună hotărârilor sectei sale, celor vechi cât și celor nouă, ignorându-și cugetarea individuală și înconjurând cercetarea personală a chestiunilor religioase, nu cumva crescând în cunoștință să-și piardă valoarea de membru în aceea sectă. Legătura aceasta de o sectă și crez, adeseori se exprimă prin atâtea și atâtea cuvinte, când unul ca atare declară că el „apartine” cutărei sau cutărei secte.

⁹Această legătură a sectelor, departe de a fi privită ca ceea ce e de fapt, ca lanț și cătușă, e privită ca o podoabă, ca semn de onoare și distincție a caracterului. Inșelăciunea aceasta a mers atât de departe, încât mulți din copii Domnului s’ar rușina a fi cunoscuți ca fără de aceste cătușe, fie ele grele sau ușoare, fie lungi s’au scurte, sau personale. Ei țin de rușinos, a spune că nu aparțin nici unei secte sau crez „recunoscut”, ci aparțin numai lui Christos.

¹⁰De aci vine că uneori vedem câte un fiu sincer a lui Dumnezeu flămând după adevăr, doritor de înaintare trecând dintr’o sectă într’alta. Dacă e în biserica papistă și ochii i-se deschid, atunci iese din ea și intră probabil într’o ramură de a sistemelor metodiste sau presbiteriană. Dacă dorul său după adevăr aici nu e stins cu totul și dacă simțul său spiritual nu e amorțit de spiritul lumii, atunci probabil că mai târziu îl vei găsi într’una din branșele sistemului baptist; iar dacă el continuă a crește în har și cunoștință și iubire de adevăr, și ajunge să aprecieze libertatea cu care Christos ne face liberi, atunci după un timp oare care îl vei afla că stă în afară de toate întocmirile omenesti, unit numai cu Domnul și cu sfinții săi, legat numai cu funiile plâpânde însă tari ale iubirei și ale adevărului, ca și biserica la început.— 1 Corinteni 6: 15, 17; Efeseni 4: 15, 16.

¹¹Simțământul neliniștii și al nesiguranței îi pătrunde pe mulți dacă nu se știu legați în și de vre-o sectă recunoscută. Acest simțământ este conceput de falșă și absurda idee, care a fost concepută mai întâi de papism că a fi membrul vre-unei organizații pământești este un lucru neapărat

de trebuință pentru a plăcea Domnului, și necesar unei vieți veșnice. Aceste sisteme pământești, organizate de om, care sunt atât de departe de *asociațiunile* simple și fără vre-un fel de legături, din zilele apostolilor, sunt privite din partea creștinilor, fără să voască, sau fără să știe, ca tot atâtea Societăți de Asigurare Cerești, la una din care trebuie să plătești regulat bani, timp, respect ș. a. pentru a-ți asigura după moarte odihnă și pace cerească. Purcedând după părerea aceasta greșită, oamenii sunt tot atât de nedumeriți de a intra în altă sectă, când pășesc afară din una, precum sunt atunci când le expiră (trece) timpul poliței de asigurare și se grăbesc să și-o reînnoiască la vre-o altă societate sigură și văzută.

¹²Însă nici o organizație lumească nu poate da un pașaport pentru mărirea cerească. Nici cel mai bigot partizan al vre-unei secte [afară de papiști] nu v’a susținea nici chiar atât, că a fi un membru al sectei sale, înseamnă o asigurare în ce privește mărirea cerească. Toți sunt forțați să admită că biserica adevărată e aceea, ale cărei înregistrări să fac în cer iar nu pe pământ. Ei înșală poporul, spunându-i că este neapărat de trebuință a trece prin vre-una din ele la Christos,—neapărat de trebuință să devii un membru al vre-unei secte pentru a fi un membru al „trupului lui Christos”, biserica adevărată. Tocmai din contră, deși Domnul nimănui nu i-a tăgăduit [refuzat] primirea și dacă el a venit la dânsul prin vre-o sectă, și nici nu a întors gol dela sine pe căutătorul cinstit după adevăr, totuși ne spune că nu avem trebuință de astfel de piedeci, ci mai bine să ieșim afară, direct la el. El strigă: „Veniți la mine”; „luați jugul meu asupra voastră și învățați dela mine”; „jugul meu nu este greu și sarcina mea este ușoară,” iar făcând aceasta, „veți afla repaus pentru sufletele voastre.” Dacă noi ascultăm mai demult de vocea aceasta, noi scăpăm de multe ispite spre necredință și îndoieli, de vanitatea și frumusețile deșerte ale pomelilor goale sectariene și bisericesti.

¹³Mulți însă care sau născut în vre-una din diferitele secte, sau fără a mai cerceta sistemele au fost plantați în ele din copilăria lor, au crescut pe neștiute și au ajuns să fie liberi în inimile lor, departe peste marginile și legăturile și gardurile sectei și crezurilor pe care ei le mărturisesc și prin mijloace și influența lor le susțin. Puțini dintre aceștia au simțit favorul libertății depline, sau pagubele servilismului sectarian. Nici n’a fost dăruiată până acum, în timpul secerișului, deplina separațiune. Numai acum să aud sunând cuvintele Domnului: „Depărtați-vă! depărtați-vă! eșiți d’acolo! și de necurat nu vă atingeți! Eșiți din mijlocul lui; curățiți-vă voi toți cari purtați armele lui Iehova [liberați-vă atât din praxele rele cât și de doctrinele false, și luați armele de adevăruri curate ale Domnului care e acum prezent].”— Isaia 52: 11.

¹⁴Acum securea stă la rădăcina sistemului nominal creștin—Babilonul—tocmai precum stătea la rădăcina sistemului nominal jidovesc la întâia

venire a Domnului; și sistemul cel mare în care „paserile cerului” își găsesc plăcerea să locuiască, și pe care l-au murdărit atât de mult (Luca 13: 18, 19), și care de fapt a devenit „închisoare a oricărei păsărele necurate și urâtă” (Apocalips 18:2), are să fie tăiat jos ca mai mult să nu înșele lumea. În locul acestuia trebuie să recunoaștem măslinul cel adevărat ale cărui rădăcini sunt adevăratele făgăduinți ale lui Dumnezeu și ale cărui ramuri sunt adevărații și pe deplin consacrații și credincioși din vârsta evanghelică, a căror nume „sunt scrise în ceruri.” Aceștia sunt singurii și adevărații comostenitori cari vor constitui pe Mireasa Mielușelului.—Apocalipsul 17: 14.

PROBAREA ȘI CERNEREA CLASEI SANCTUARULUI

¹⁵Cu toate că ieșirea din Babilon e un pas, și anume unul mare, în direcția biruinței depline, totuși el nu e nici pe departe cel din urmă; și trebuie să ne ferim foarte de înclinarea a ne odihni în drum după atâta înaintare sau după atâta progres ce am făcut:

„Nu gândi deloc că biruința e câștigată,
Și nu ședea jos fără grijă;
Lucrarea ta cea grea nu va fi săvârșită
Până ce nu vei fi câștigat coroana.

„Martori, un nor te înconjoară,
Cari te duc cu ei pe sus;
Uită dar pașii deja făcuți,
Și ține la drumul tău ce duce în sus.”

¹⁶Pașul eșirii din Babilon a fost de bună seamă premers de alți pași de supunere, cari la rândul lor au obicinuit și oțelit caracterul pentru luptele și biruințele ce urmează. Și de bună seamă vor urma alte probe și prilejuri pentru învingere, despre cari Pavel (Galateni 5: 1) scria: „Pentru a sta de sine v'ă făcut Christos pe voi de sine stătători. Deci să nu vă prindeți iar în jugul robiei.” Cine ajunge acolo, a dobândit libertatea fiilor lui Dumnezeu și eliberarea deplină din robia Babilonului, acela trebuie să aștepte alte încercări din partea marelui adversar, de a-l atrage în altă robie, sau să-l poticnească cu totul. Domnul dă voe acestor încercări aspre, pentruca să se arate clasa pe care el o caută acum, în scopul de a o pregăti spre serviciul său în Regatul preamăririi.

¹⁷O ilustrare a încercării și cernerii aceștia a avut loc în secerișul jidovesc, preumbrind ceea ce putem aștepta pentru acuma. Templul sau clasa sanctuarului era înfățișată la întâia venire a Domnului prin ucenicii săi, despre care el zise: „Voi sunteți curați, însă nu toți [din voi]”; și după ce a osândit pe israrul nominal [la 33 d. Chr.], a urmat o grea încercare asupra acelor care reprezentau templul lui Dumnezeu, spre a despărți pe cei curați de cei necurați. Petru a fost aspru cernut, și era aproape să cadă (Luca 22: 31; Matei 26: 74-75; Ioan 21:15-17); totuși însă, „curat” fiind, credincios și adevărat din inimă, a fost în stare să iasă învingător. Iuda încă a fost cernut,

și s'a dovedit a fi necurat, în stare de a vinde adevărul pentru avantajii înaintești, de a tăgădui pe Domnul în schimbul banilor, mergând în ipocriția sa atât de departe, încât în semn de iubire [ipocriție] l-a sărutat pe Domnul.

¹⁸Tot așa se întâmplă acum, în secerișul creștinesc; se află o clasă sanctuar și cu ea asociată se găsesc în strânsă legătură unii cari nu sunt curați; și dela osândirea Babilonului în anul 1878, și dela strigătul de atunci încoace, a eși din el, o muncă de probare și cernere, este în curs printre aceia care au eșit dintr'ei. Fără nici o îndoială Petru și Iuda a fost pild de clasele asemănătoare între aceia, cari au eșit din Babilon, și cari au fost curați de multele lui murdării doctrinale,—o clasă care rămâne credincioasă Domnului și adevărului, și o altă clasă, care se adevărește necredincioasă, care nu urmează a cunoaște pe Domnul, ci se întoarce la învățături false și greșite, adeseori mai rele ca cele din care a scăpat.

¹⁹Probarea și cernerea clasei templului în secerișul acesta, dela 1878 începând, au fost ilustrate prin actul tipic al curățirii templului tipic din partea Domnului nostru, după ce și-a asumat oficiul de Rege și a pronunțat judecata sau osânda contra bisericii jidovești. După ce declarase că casa lor se lasă pustie, și că va fi părăsită și distrusă, el s'a îndreptat spre timpul din Ierusalim, tipul templului sau a sanctuarului adevărat, și făcându-și un sbiciu l-a întrebuițat pentru scoaterea afară a schimbătorilor de bani, răsturnându-le mesele și cuștele lor cu porumbi, instalate în templu și cari murdăreau casa de închinare a lui Dumnezeu.

²⁰Biciul întrebuițat la tipica curățire a templului înfățișază diferite adevăruri, întrebuițate în secerișul de acuma printre clasa care formează templul, cu scopul de a corecta, proba și deosebi pe cei necurați. Adevărurile descoperite acum arată atât de clar voia desăvârșită a lui Dumnezeu și însemnătatea consacării depline pentru serviciul său, și îngustimea drumului ce trebuie să-l parcurgă aceia, care pășesc pe urmele Mântuitorului, încât acei ce s'au alăturat clasei acesteia din oricare alte motive, decât adevărată iubire și deplină consacrare Domnului, sunt în continuu sbiciuiți de către adevăr până ce în urmă se văd siliți a se despărți de clasa Sanctuarului.

²¹Cu toate că mai multe parabole ale Domnului nostru arată despărțirea sau separarea generală a clasei „sanctuarului” de „oștire”, sau de clasa marelor masse a creștinilor după nume, totuși sunt două clase care merg mai departe și arată proba și cernerea clasei sanctuarului ce urmează după separarea biruitorilor care vor moșteni Impărăția (Apocalips 3: 21), de alții, care deși au fost cu adevărat consacrați, fiind învinși de spiritul lumii, neglijează să-și jertfească avantajile prezente și cinstea înaintea oamenilor, pentru cinstea mai mare care vine dela Dumnezeu.

²²Parabola despre cele zece Fecioare, până când

infățișează întreaga clasă a fecioarelor sau a consacraților, ca despărțirea de Babilon, arată mai de parte, lămurit o probare și despărțire și în clasa aceasta, o separare a fecioarelor înțelepte, care sunt pline de credință, de iubire, zătoare, de spirit și de supunere de fecioarelor bune, cari îngăduiesă le răcească iubirea dinții, și cari lasă să li se micșoreze și arguința, creștința și supunerea lor deplină. Fecioarele înțelepte, cari trăiesc în deplină armonie cu gământul lor de consacrare deplină către Dumnezeu, așteptând cu ardoare mult dorita venire a Domnului nostru, sunt pregătite pentru a primi vestea de bucurie a secerii și a cunoaște semnele profetite ale prezenței Mântuitorului, și a trece prin toate probele pe care el eventual le află necesare, pentru cercetarea evenimentului și credinței lor. Ele fiind deștepte și veghind, aud baterea la ușă a Domnului prin cuvintele profetiilor, cari anunță prezența sa; și lor le sunt bine venite piedicile și crucile prezente, purtate cu supunere pentru adevăr, ca semne premergătoare ale unei păci și binecuvântări veșnice și ale unei bucurii și fericiri mai mari, cari li așteaptă.

²³Cum s'a simțit profetia care vestea prezența Domnului, în toamna anului 1874, a fost imediat recunoscută și apreciată; și numai de cât s'a auzit strigarea: „Iată Mirele! ești spre întâmpinarea lui.“ Și strigarea a răsunat de atunci mereu, și va continua să răsună până când întreaga clasă a fecioarelor, o va fi auzit, și credința și ascultarea lor le va fi fost probată prin ea. Fecioarele înțelepte, care își găsesc candelile lor [Cuvântul lui Dumnezeu] și care au luat oleu [spiritul sfânt] în vasele [inimile] lor, vor cunoaște prezența Domnului, și întocmindu-și afacerile lor în armonie cu credința lor, ei vor ieși întru întâmpinarea Mirelui, pentru a sta cu el la masă la ospățul de nuntă.

²⁴Obiceiul la nunțile jidovești formează o frumoasă ilustrare sau simbol al logodnei și al nunței bisericii cu Christos, Domnul ei. Logodirea era o învoială formală, care se încheia cu solemnitate de credință din amândouă părțile. Mireasa rămânea în casa tatălui său, până când cam la un an după logodire, când era dusă în casa bărbatului său. Săvârșirea nunței consta în primirea miresei în casa pregătită pentru ea, din partea mirelui, și era sărbătorită prin o serbare ce ținea mai multe zile, numită Ospățul Nunțial. La ceasul hotărât mirele pornea după mireasă, care era gătită și-l aștepta, spre al primi și a-l urma în casa sa viitoare și la ospățul ce-l pregătise el, însoțită de prietenile ei fecioare, care erau provăzute cu candelile și toate cele de lipsă.

²⁵În parabola Mireasa nu este amintită; dar toate „fecioarele înțelepte“ sunt amintite ca acele pentru care vine mirele, și care îl însoțesc și care intră cu el la ospățul pregătit. Și aceasta e atât potrivit cât și trebuincios; pentrucă Mireasa lui Christos e compusă din mai mulți membri sau persoane și e înfățișată atât de minunat

în fecioarele înțelepte. Fecioarele neînțelepte care câștigă lumină și experiență numai mai târziu, care însă lipsesc de a ajunge la înalta înălțare a celor „înțelepte“, sunt fără îndoială clasa amintită în Psalmul 45: 14, 15, ca și „Fecioarele, amicile ei, cari li urmează“, și cari la timpul său încă vor fi binecuvântate de Rege, însă nu în așa mare măsură.

²⁶Starea fecioarelor înțelepte, care din inimă sunt veșnic gata, pregătite și în așteptare, care doresc sosirea Mirelui, reprezintă foarte potrivit singura țintă adevărată a logodiților Domnului, a bisericii cu adevărat consacrate. Căci, pentru o Mireasă se neglijeze să fie pregătită pentru întâmpinarea aceasta, cea mai însemnată a vieții sale, s'ar dovedi nepotrivită pentru onoarea ce i-se pregătise, și la fel, e cu biserica: „Acela care are în sine speranța aceasta se curățește pe sine“, se silește să fie într'o stare din inimă și viață care să placă Mirelui, dorește și așteaptă unirea fericită și ospățul Aceluia care a făgăduit: „Mă duc să vă găsesc loc, și după aceea iară voi veni și vă voi lua la mine“.

²⁷Din parabola aceasta s'arată două lucruri: întâi, că această trăsătură specială a adevărului [cunoștința despre prezența Mirelui] nu e orânduită pentru lume, nici pentru biserica nominală în general, ci numai pentru clasa fecioarelor sau clasa consacrată; și al doilea, se dovedește că vestea aceasta despre prezența Mirelui va cauza despărțirea care va proba și pune la încercare pe fiecare fecioară din clasa fecioarelor celor înțelepte, și va deosebi în mod lămurit fecioarele cele înțelepte, credincioase și vrednice, de cele necredincioase și neînțelepte.

²⁸Oh, câtă bogăție de milă conține vestea aceasta măreață: „Iată Mirele!“ Pentru lume ea este încă un secret mare, și e cunoscută numai între cei sfinți; căci lumea nu o poate primi sau cuprinde. Pentru lume tot lucrul este o nebunie și va rămânea ca atare, până când fecioarele toate vor fi auzit, iar cele înțelepte vor intra cu Mirele; până ce „ușa se va fi închis“, și focul de strămtorare va fi ars neghina de creștini, cu numele. Atunci va începe lumea să recunoască pe acela pe care era în mijlocul lor, de mai mult timp și pe care ei nu-l recunoșteau.

²⁹Cu cât har împărătesc vine vestea Domnului, către servii și servele sale supuse: „Ascultă fică și vezi, și pleacă urechea ta; uită pe poporul tău și casa părintelui tău [Adam, rudeniile, nădejțile, țintele și aspirațiunile omenești]: atuncea va pofti Regele [Domnul Isus] frumusețea ta, căci el este Domnul tău și închinăte lui“. (Psalm 45: 11, 12) Și cine sunt acei care vor primi un dar atât de mare? Ei sunt „cei chemați, și [în serviciu aici] aleși [prin propria lor voință de a se folosi de ocaziuni] și [apoi în astfel de servicii] credincioși“. „Măreție este fata Regelui [fca Tatălui, fiindcă Mireasa lui Christos este socotită a Tatălui] în camera sa.“ Măreția și frumusețea ei este aceea a sfințeniei. Pe din afară, și

Înainte de lume, ea nu e măreață; ci asemenea Domnului ei în umilința sa pământească, ea este desprețuită și batjocorită de lume. Totuși, ea și o creatură nouă, la timpul său ea va fi îmbrăcată în natura dumnezească—„țesătură de aur [când va fi preamărită] este vestmântul ei“ — aurul fiind un simbol al naturii dumnezeiești. „În vestminte pestrițe ea se aduce la Rege“— în vestmântul simplu, alb, ce însuși Domnul i-a dăruit, vestmântul dreptății sale, și pe care ea a țesut cu multă grijă podoaba cea frumoasă a virtuților creștinești. Și mare va fi bucuria în ceruri și pe pământ la intrarea sa pompoasă în palatul Regelui (2 Petru 1:5-8, 11), și mulți vor zice: „Să ne bucurăm și să ne veselim, și să-i dăm mărire, fiindcă veni nunta Mielușelului, și femeia lui se găti“. (Apocalips 19:7) „Și cu daruri, fică a Tirului [cei puternici de pe pământ], vor saluta avuții poporului fața ta... voi face să se amintească numele tău din generațiune în generațiune, și popoarele te vor lauda în etern și perpetu“. — Psalm 45: 11-18.

³⁰Cei cu adevărat „înțelepți“, dintre consacrați, să vor dovedi a fi aceia, cari lasă la o parte vraja lumii, speranțele și onorurile pământești, și ale căror inimi doresc cu râvnă întoarcerea Mirelui, sunt aflați pregătiți și vrednici de înălțarea făgăduită ea și Mireasa femeia Mielușelului.

„Mireasă a Mielului, a tale bucurii,
Oh, de l-am împărțasi și noi.“

³¹Deoarece luarea candelelor, spre a urma Mirelui, înseamnă a lăsa toate și a urma lui Christos în timpul acesta al prezenței sale, este una cu a părăsi Babilonul, unde au fost cu deosebire fecioarele; fiindcă adevărul arătat în lumina secerișului arată lămurit tocmai despărțirea aceasta a grâului de neghină. Ingrijirea și curățirea candelor arată faptul acesta fecioarelor înțelepte cari au spiritul sfânt de consacrare și supunere. Cine are „uleu“ acela va avea și lumina; și cine apreciază privilegiul, va urma cu bucurie „Mielului ori unde va merge.“ Fecioarele neînțelepte, însă, cărora le lipsește oleul trebuincios, le lipsește totodată și lumina clară despre prezența Mielului; și deoarece sunt supraîncărcate de grijile, planurile ș. a. ale vieții acesteia, neglijează de a cerceta cu cuvenită atențiune faptul prezenței Domnului, și sunt prin urmare șovăelnice și nehotărâte în ce privește esirea din Babilon, și în raport nepăsătoare și necredincioase cu privire la întreg lucrul. Și chiar dacă îndemnate de alții fac pasul spre ieșire, totuși în continuu au înclinarea, ca femeia lui Lot, a se uita înapoi. Acestora le-a lăsat Domnul înștiințarea: „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot.“ (Luca 17: 32) Și iarăși zice el: „Cine pune mâna pe coarnele plugului și se uită înapoi, nu este vrednic de împărăția lui Dumnezeu.“—Luca 9: 62.

³²Nimic în parabolă nu ne arată că fecioarele neînțelepte își vor da seama de negliobia lor, până nu va trece prilejul de a intra la ospăț.

[Text very faint and partially illegible, appearing as bleed-through or secondary text.]

2 SA FALS“

[Text very faint and partially illegible, continuing bleed-through or secondary text.]

³⁴Ușa cea închisă, se va observa, nici de cum nu privește pe lume. Ea este ușa de intrare la nuntă; și n'a fost deschisă nici când pentru alții decât pentru cei consacrați, pentru „clasa fecioarelor“. Alte clase n'au fost nici odată invitate să intre prin ea, și ea se va închide când adevărurile secerișului vor fi cernut și despărțit pe toți cei ferbinți și credincioși la ținerea legământului lor, de cei năpăsători, încropiți și coplesți de grijile lumesti și cari neglijează îndeplinirea legământului lor. Mulțumim lui Dumnezeu, că aceasta nu e ușa la toate favorurile sale, care să închide aici, nici ușa întregii mile; ci numai ușa la darul cel mai de căpetenie al comostenirei cu Christos, ca Mireasa sa. Dară când ea se închide în fața fecioarelor neînțelepte, ea nu se va mai deschide niciodată, oricât ar bate ele. Și cu toate că sunt lăsate să steie afară, expuse la marea strămtorare „din ziua cea rea“, unde va fi plângere și scrâșnirea dinților, totuși, ele rămân în brațele iubirei și milei lui Dumnezeu, și chiar sub deosebita sa favoare și îngrijire. Căci strământarea cea mare prin care vor trece, este orânduită spre ale lămurii și curății pe fecioarele atunci căite și astfel a le face potrivite ca vase de onoare în casa stăpânului lor, cu toate-că nu de onoarea cea mai înaltă la care ele fură chemate și menite la început, de care însă s'au aflat nevrednice. Într'o măsură oareșicare, împărțându-se de spiritul Babilonului, dându-i greutate și însemnătate prin prezența și

influența lor, fie prinbat de micșorare a părtașei a păcatelor lui [Babilonului] nefiind rădăcina de a scăpa de păgile ce vin asupra lui și care sunt neapărat lipsă, nu numai pe nimicirea Babilonului, ci și pentru surăredepșirea și desțierea grăului neopțefecioarelor înțelepte, care în parte ate bi-

Intrarea în reună cu Doamntă a fost ilustrată prin ceata vesei, care însoțea așa evreei, care muzică aprinsă și dul de semne de bucurie. Astfel, intră în bucurie domnului ei, și la ospățul pregătit de dărsul, astfel intră acum coșoarele înțelepte. Bucuria începe când aud mai întâi despre prezența Mirelui. Cu bucurie părăsesc ele toate celelalte, pentru societatea lui și pentru ospățul pregătit. Prin credință gustă ele deja din ospățul viitor, pe măsură ce Mirele prezent le face de cunoscut lucrurile peste măsură de mari și prețioase, și sunt pregătite și rezervate pentru Mireasa sa aleasă, și le descopere fericita muncă și care de binecuvântare și reîn-sufletire a lumii, la care ea va avea privilegiul să se împărtășească cu Mireasa sa. De sigur, îndată ce intrăm și pășim pragul camerei de primire și vedem semnele ospățului de favoare al împărăției, noi intrăm în bucuria Domnului nostru, pregustând din lucrurile mărețe ale veacului viitor, și ne ospătam mîntea din îndurările bogate ale harului său. Prin credință suntem așezați la masa Domnului nostru, și el însuși, după cum a promis (Luca 12:37) trece alături și ne servește.

Această ospățare prin credință din adevărurile prețioase s'a început în anul 1875, la sfârșitul celor 1335 de zile (Daniel 12:12), la începutul secerișului, și fericirea profetită de profet, astfel: „Fericit cel ce va aștepta și va ajunge la una mie treisutetreizeci și cinci de zile“.

INTREBARI BEREANE

Pentru ce încearcă în zadar unii să-și apere secta lor particulară, ca fiind o excepție a caracterului general al Babilonului? Pentru ce se numește babilonul astfel? Care este un păcat mare de care sunt vinovate toate sectele creștinătății nominale, fără nici o excepție? § 1, 2.

Pentru ce unii din copii Domnului care se află în aceste organizații nu-și recunosc servilismul sau robia în care se află? Ce pași trebuie să facă aceștia pentru a proba starea lor adevărată? § 3.

Care e datoria fiecărui în cunoștința adevărului prezent? § 4, 5.

La ce experiență se pot aștepta toți cei credincioși, dacă urmează a-și arăta lumina lor? Și care este pentru ei ultima treaptă? § 6.

Arată mai multe grade de servilism printre diferite secte. Pentru ce să fim încătușați, sau legați, sau să ni-se pună margini conștiinței noastre? Care este starea ideală către care să se îndindă toți urmașii adevărați ai Domnului. § 7.

Ce înseamnă de fapt apartinerea la vre-o sectă? § 8.

Cum socotesc diferitele secte aceste cătușe, și ce ar fi pentru ei cel mai rușinos lucru să-l mărturisescă? § 9.

Care e experiența căutătorului cinstit și flămând după adevăr cu privire la învățăturile deosebitelor secte ale Babilonului? § 10.

Pentru ce e atât de general simțământul de neliniște dacă nu se știu legați sau robiți în vre-o sectă? § 11.

La ce e forțat să admită chiar și cel mai bigot sectarian [afară de papiști] cu privire la adevărata Biserică? Ce motive se pun pentru susținerea ipotezei că trebuie neapărat să aparții vre-unei secte potrivnice cu învățăturile lui Isus. § 12.

Explică cum unii au fost în Babilon și totuși nu au recunoscut nici foloasele libertății depline și nici piedicile servilismului sectarian. § 13.

Explică ilustrația cu „secură pusă la rădăcina pomului“, întrebuintată la prima venire a Domnului, cum se aplică și acuma, la timpul nostru? § 14.

De ce care alți pași a fost precedat pasul eșirei din Babilon? La ce experiență se pot aștepta ei ca urmare a acestui pas de eșire din Babilon? § 15, 16.

Prin cine era înfățișată clasa sanctuarului la întâia venire a Domnului? Ce probe de încercare veniră asupra clasei templului îndată după osândirea Israelului nominal. § 17.

Ce paralel au aceste două clase, începând dela 1878? § 18.

Explică însemnătatea faptului tipic al curățirii templului tipic din partea Domnului Isus, și arată antitipul lui în secerișul de acum. § 19.

Ce însemna sbiciul împletit? § 20.

În timp ce mai multe din parabolele Domnului zugrăvesc separarea generală a clasei „Sanctuarul“ de „Oștire“, care alte două clase merg împreună mai departe și arată probele și cornerile clasei „Sanctuarul“? (Matei 25:1-16, 21-14). § 21.

În parabola cu cele zece fecioare, ce era deosebirea în aceste fecioare, care a dus apoi la împărțirea lor în două clase? § 22.

Îndată după ce s'a auzit baterea la ușă a profetiilor, anunțind prezența Domnului, ce strigăt s'a auzit? Și când va înceta el de a mai fi auzit? § 23.

Arată cum era obiceiul la căsătoriile ebraice, ilustrând în mod frumos logodirea și împreunarea Bisericii cu Domnul ei? § 24.

De ce nu se face amintire în parabola cu zece fecioare despre mireasă? Prin ce cuvinte se referă alte Scripturi la fecioarele nebune? § 25.

În ce chip se arată că ținuta „fecioarelor înțelepte“ este singura ținută ce se potrivește celor logodiți Domnului, Bisericii consacrate? § 26.

Cari sunt cele două lucruri ce se evidențiază din această parabolă, cu privire la cunoștința prezenței Mirelui și efectul acestei cunoștințe asupra ambelor clase de fecioare? § 27.

Cari sunt cele două nume numai lor le este cunoscut marile secrete al prezenței Domnului, și cât timp va rămâne secret? § 28.

Prin ce cuvinte împărătești și pline de har se adresează Iehova către servii și servele sale? § 29.

Ce va să zică a fi printre adevăratele „fecioare înțelepte“? § 30, 31.

Cum au ajuns celelalte fecioare să fie „nebune“? § 32.

Dupăcum spune parabola, când vor lua fecioarele nebune de seamă greșala mare ce au făcut? § 33.

Cât timp va dura vestirea prezenței Mirelui, eșirea întru întâmpinarea lui, și intrarea cu el la nuntă? Ce se înțelege prin cuvintele — „și ușa s'a închis“? Pentru ce nu deschide Domnul ușa când fecioarele nebune ajung și bat la ușă căutând să intre, după ce s'a închis ușa? § 34.

Ce însemnătate are „ușa“ și pe ce clasă îi privește? Se înțelege prin ușa închisă sfârșitul milei lui Dumnezeu? § 35.

Cum era ilustrată în nunta ebraică, intrarea cu Domnul nostru la nuntă? Cum se împlinește trăsătura, aceasta în experiențele de acuma ale clasei consacrate? Când s'a început ospățarea prin credință? § 36, 37.